

Sygn. akt II Ka 730/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Łukasza Witowskiego

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2022 r.

sprawy **A. A. (1)**

oskarżonego z art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 9 sierpnia 2022 r. sygn. akt II K 1054/21

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii adw. J. U. w S. 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia A. A. (1) od kosztów sądowych za II instancję stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 730/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 9 sierpnia 2022 r., sygn. II K 1054/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Mogąca mieć wpływ na treść orzeczenia obrazu przepisów postępowania, a mianowicie art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - bezpodstawne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego nie przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu, przy jednoczesnym całkowitym obdarzeniu wiarygodnością zeznań W. S. w zakresie czynności oskarżonego, polegającej na wydłubywaniu metalowym prętem otworu pod skarbonką; - nienależyte rozważenie i ocenienie treści dowodu w postaci zeznań świadka D. M. w zakresie wiedzy świadka na temat zawartości skarbonki na datki, do której oskarżony miałby usiłować się włamać w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych od lat konsekwentnie wskazuje się, że jednoczesne podnoszenie obrazy przepisów art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk jest zabiegiem redakcyjnym nie tylko nieprawidłowym, ale i wewnętrznie sprzecznym. Mnogość judykatów dotyczących tej kwestii i łatwość ich odnalezienia powodowała, że Sąd Okręgowy nie widział konieczności ich przytaczania. Tym bardziej, że skarżący wymienił 3 przepisy KPK po przecinku w odniesieniu do tych samych zagadnień, wymienionych w dwóch tiretach, czyli tzw. myślnikach, do których Sąd Odwoławczy mógł odnieść się bezpośrednio i tak też uczynił poniżej, wychodząc z założenia, że zarówno sam wyrok, jak i jego uzasadnienie powinno być jasne, czytelne, klarowne i jednoznaczne nie tylko dla osób zajmujących się profesjonalnie procedurą karną, ale również dla wszystkich znajomości tego rodzaju problematyki nieposiadających.</p> <p>Przechodząc do rzeczy, pierwszoinstancyjna ocena dowodów została przeprowadzona wzorcowo. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyjaśnił przekonująco i logicznie, które ze zgromadzonych dowodów zasługują, a które nie zasługują na obdarzenie ich przymiotem wiarygodności. Obdarzenie wiarą relacji świadka W. S. i odrzucenie wyjaśnień oskarżonego, który negował swoje sprawstwo, spotkało się z akceptacją Sądu II instancji. Pamiętać należało, że oskarżony został przyłapany przez w/w</p>	

świadka – pracownika ochrony na dworcu PKP na gorącym uczynku, przy próbie otworzenia skarboxy na datki metalowym prętem. We wniesionej apelacji brak było jakichkolwiek racjonalnych argumentów, które wskazywałyby na braki w logice poczynionych na podstawie zeznań w/w świadka ustaleń faktycznych. Reguły oceny dowodów wyznaczone treścią przepisów Kodeksu Postępowania Karnego w żadnej mierze nie są oparte na rzymskiej paremii testus unus testus nullus (jeden świadek to żaden świadek). Wyjaśnienia oskarżonego stanowiły proste zaprzeczenie, które nijak się miało do logiki sytuacji zastanej na miejscu.

Jeśli chodzi z kolei o kwestię zawartości samej skarboxy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy zawarł uwagi, które niejako wyprzedzały linię obrony oskarżonego wyrażoną w apelacji. Przy przestępstwie z włamaniem nie ma znaczenia wartość mienia, które znajduje się w środku, a które wskutek przełamania zabezpieczeń, włamywacz chce zabrać. W skarboxie, jak zeznał D. M. (proboszcz parafii, która za nią odpowiadała), znajdowała się niewielka suma pieniędzy i czy było to kilkanaście, kilkadziesiąt, czy nawet kilkaset złotych w kwestii prawidłowości znamion co do czynności sprawczej nie miało żadnego znaczenia. Dowód w postaci zeznań w/w świadka Sąd I instancji nie tylko ocenił prawidłowo w kategoriach wiarygodności lub jej braku, ale i z tegoż dowodu wyciągnął prawidłowe wnioski w aspekcie znamion czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk. obrońca próbując przeforsować tezę, że brak jest dowodów, aby

<p>w środku skarboxony znajdowały się jakiegokolwiek pieniądze, czynił to w sposób sprzeczny z zeznaniami w/ w świadka, z których wynikało, że chociaż było ich niewiele i z uwagi na upływ czasu nie był w stanie doprecyzować ile dokładnie, to jednak bez żadnych wątpliwości skarboxona nie była pusta. Poza tym nawet przy zupełnie hipotetycznym uznaniu, że gdyby skarboxona była pusta, to i tak wniosek obrońcy o uniewinnienie był niekompatybilny z tym co właściwie mógł przez ów zarzut osiągnąć. Jako element zachowania składającego się na przestępstwo z włamaniem składa się przełamanie zabezpieczeń, a zatem zniszczenie mienia (art. 288 § 1 kk) w tym celu dokonane, jako czyn współukarany i zasadność przypisania oskarżonemu tego właśnie przestępstwa Sąd I instancji był zobligowany rozważyć.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>Mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę tego orzeczenia, poprzez dowolne, błędne, nie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>znajdujące oparcia w całokształcie zebranego materiału dowodowego, a przy tym niezgodne z zadaniami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż oskarżony w dniu 4 kwietnia 2021 r. usiłował dokonać włamania do skarbonki na datki przy Placu (...) na terenie Dworca PKP w S., w celu przywłaszczenia pieniędzy w niej znajdujących się w kwocie nieustalonej, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do uznania, aby :</p> <ul style="list-style-type: none"> - oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, - w skarbonce znajdowały się jakiegokolwiek pieniądze, - co w konsekwencji doprowadziło do uznania oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, podczas gdy prawidłowa analiza całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego (zwłaszcza zeznań w charakterze świadka D. M.) nie pozwalała na czynienie powyższych ustaleń i wydanie wyroku umarzającego postępowanie (nie zaś uniewinniającego), a także przyjęcia działania oskarżonego w postaci usiłowania udolnego. 	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut wtórny, wyprowadzony przez obróć z obrazy przepisów art. 7 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 410 kpk i dotyczący zagadnień, do których Sąd Okręgowy już się odniósł w poprzedniej rubryce. Skarżący ponownie zwracał uwagę na te same kwestie, tyle że innymi słowami i inaczej kwalifikując zarzut w</p>		

kategoriach względnych przesłanek odwoławczych. Podniesienie tegoż zarzutu nie wniosło wiele do sprawy, będąc jedynie zabiegiem redakcyjno-stylistycznym.

W tymże zarzucie jedyną nowością było twierdzenie, że oskarżonemu należałoby przypisać usiłowanie nieudolne, o który stanowi art. 13 § 2 kk. Zgodnie z treścią tegoż przepisu, usiłowanie zachodzi także wtedy, gdy sprawca nie uświadamia sobie, że dokonanie jest niemożliwe ze względu na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego lub ze względu na użycie środka nie nadającego się do popełnienia czynu zabronionego. W ocenie Sądu Okręgowego, metalowy pręt z którego korzystał oskarżony nadał się do popełnienia nim włamania do skarboxy, a jedynie wymagało to większej ilości czasu, aniżeli miał na to złapany na gorącym uczynku oskarżony.

Nie można mówić o usiłowaniu nieudolnym wówczas, gdy w momencie wszczęcia działania sprawcy dokonanie przestępstwa było obiektywnie możliwe (choćby nawet szanse realizacji zamiaru sprawcy były niewielkie lub wymagało to sporej ilości czasu), a dopiero później - w wyniku włączenia się nie sprzyjających okoliczności - w sprawie niniejszej przerwania działania oskarżonego z uwagi na interwencję pracownika ochrony, dokonanie włamania stało się niemożliwe. W takim bowiem wypadku usiłowanie jest „udolne”, a jedynie z przyczyn obiektywnych sprawcy nie udało się zrealizować swojego zamiaru.

Wniosek

<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie pkt I poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk na art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk oraz wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu słów „w niej znajdujących się w kwocie nie ustalonej”, a także zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie pkt II poprzez nieorzeczenie wobec oskarżonego środków zabezpieczających;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.</p>	<p>Naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 93b § 1 i 3 kk, poprzez dokonanie jego niewłaściwej interpretacji, skutkującej wyrażeniem w treści uzasadnienia wyroku błędnego poglądu prawnego, iż konieczność zastosowania, wybór środka zabezpieczającego i sposobu jego wykonywania zależy od takich czynników jak waga popełnionego przez oskarżonego czynu, okoliczności jego popełnienia i stopień społecznej szkodliwości, w sytuacji gdy przepisy te stanowią, iż sąd może orzec środek zabezpieczający, gdy jest to konieczne, aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez sprawcę czynu zabronionego, a inne środki prawne określone w tym kodeksie lub orzeczone na podstawie innych ustaw są wystarczające,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>zaś środek zabezpieczający i sposób jego wykonywania powinien być odpowiedni do stopnia społecznej szkodliwości czynu zabronionego, który sprawca może popełnić oraz prawdopodobieństwa jego popełnienia, co skutkowało dokonaniem przez Sąd w zakresie decyzji o rodzaju koniecznego do zastosowania środka zabezpieczającego (drugi akapit na str. 5 uzasadnienia wyroku) analizy okoliczności dotyczących społecznej szkodliwości czynu zabronionego, który oskarżony już popełnił i tym samym zaniechał dokonania tej analizy w odniesieniu do czynu, który może on popełnić w przypadku nie zastosowania tego rodzaju środka zabezpieczającego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przesłanką warunkującą orzeczenie środka zabezpieczającego (jakiegokolwiek) jest konieczność (niezbędność) orzeczenia tego środka dla zapobieżenia ponownemu popełnieniu przez sprawcę czynu zabronionego. Z tej przesłanki wynika, że stan sprawy w chwili orzekania musi przedstawiać realne, w jakiejś czytelnej postaci zaktualizowane, zagrożenie dla porządku prawnego, a zastosowanie środka zabezpieczającego musi stanowić niezbędny sposób zapobiegnięcia ponownemu popełnieniu przez sprawcę czynu zabronionego. Chodzi o jednoznaczne ustalenie, że prawdopodobieństwo popełnienia czynu nie może być zredukowane bez stosowania środka zabezpieczającego (por. K. Postulski,</p>		

Glosa do wyr. SN z 6.11.2014 r., sygn. IV KK 145/14, Legalis).

Warunkiem orzeczenia pobytu w zakładzie psychiatrycznym jest konieczność orzeczenia tego środka dla zapobieżenia ponownego popełnienia przez sprawcę czynu zabronionego o znacznej społecznej szkodliwości. W przedmiotowej sprawie nie orzeczono jednak tegoż najsurowszego ze środków zabezpieczających, lecz orzeczono wobec oskarżonego terapię ambulatoryjną leczenia psychiatrycznego, polegającą na wizytach w przychodni PZP. Nie było zatem konieczne prognozowanie, że podsądny z uwagi na swój stan psychiczny może w przyszłości popełnić czyn o znacznej społecznej szkodliwości, co Sąd Rejonowy zresztą odnotował wprost wskazując, że „Ustawa nie wymaga tu zatem ryzyka popełnienia przez sprawcę czynu zabronionego o znacznej społecznej szkodliwości, jak przy zakładzie psychicznym, co wprost wynika z literalnej treści przywołanego przepisu (k.233 verte)”.

W dalszej części tabelarycznego uzasadnienia Sąd I instancji prawidłowo wskazał także, iż „Prawdopodobieństwo ponownego popełnienia podobnego czynu zabronionego w związku z jego chorobą jest wysokie. Zauważyć też należy, że wskazanie na wysokie prawdopodobieństwo ponownego popełnienia podobnego czynu zabronionego nie oznacza przecież automatycznie, że ewentualny czyn będzie dotyczył szkody niewielkiej wartości (k.234)”.

Powyższe uwagi Sądu I instancji były zatem w pełni odpowiednie do zastosowanych przez ów

Sąd przepisów karnomaterialnych. Dobór środka zabezpieczającego orzeczonego w I instancji do skonkretyzowanej sytuacji oskarżonego został przeprowadzony wzorcowo. Sąd Rejonowy nie popełnił w tym względzie żadnych przeoczeń, prawidłowo wymieniając przesłanki ważące na tego rodzaju rozstrzygnięciu, jakie zastosował. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku wbrew twierdzeniom autora apelacji w pełni przystawało do treści zaskarżonego wyroku.

Orzeczonego przez Sąd Rejonowy środek zabezpieczający w postaci terapii ambulatoryjnego leczenia psychiatrycznego pozostawał także adekwatny do stopnia zagrożenia jakie A. A. (2) stwarza dla porządku prawnego, będąc jednocześnie dla niego najmniej dolegliwym. Wszakże podsądny leczył się psychiatrycznie przed postawieniem mu zarzutu w tej sprawie, a chodzi jedynie o systematykę leczenia, a nie stwarzanie oskarżonemu barier w funkcjonowaniu, które ograniczają jego prawa jako jednostki.

Sąd Rejonowy zanim wydał wyrok wysłuchał biegłych na rozprawie, swoje orzeczenie opierając na fachowej opinii osób mających wiadomości specjalne i wieloletnie doświadczenie, co spełniało ustawowe wymagania. Zarówno czyn popełniony, jak i czyn objęty prognozowaniem (czy też czyny) pozostawały w związku z dysfunkcjami psychicznymi oskarżonego, szczegółowo omówionymi i sklasyfikowanymi w opinii biegłych psychiatrów.

W świetle art. 202 kkw sprawcę, wobec którego wykonywany jest środek zabezpieczający, obejmuje się odpowiednim postępowaniem

<p>lecznym, psychoterapeutycznym, rehabilitacyjnym lub resocjalizacyjnym, którego celem jest poprawa stanu jego zdrowia i zachowania w stopniu umożliwiającym funkcjonowanie w społeczeństwie w sposób niestwarzający zagrożenia porządku prawnego. Z treści tego przepisu wynika zatem, że to odpowiednie leczenie sprawy ma zasadnicze znaczenie przy realizacji tak postawionych celów. Nie chodzi przy tym o doprowadzenie sprawy do pełni zdrowia (co w większości wypadków w ogóle nie będzie możliwe), ale o poprawę jego stanu zdrowia, a co za tym idzie - również zachowania.</p>	
Wniosek	
- o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie pkt II poprzez nieorzekanie wobec oskarżonego środków zabezpieczających;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
-----	-----
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność postępowania	umorzenia # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tj. z dnia 29 lipca 2019 r., Dz. U. z 2019 r., poz. 1513) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu

	Państwa na rzecz adw. J. U. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem sprawowanej z urzędu obrony oskarżonego w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tej kwoty na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. z dnia 30 listopada 2018 r., Dz. U. z 2019 r., poz. 18).
III.	Z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego, na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolniono go od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję, stwierdzając, że wydatki tego postępowania poniesie Skarb Państwa.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana